

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 806/2562

พนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 5, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 42, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 เป็นคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจึงเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอุทธรณ์ซึ่งมีใช้ศาลอุทธรณ์ภาคตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 5 และมาตรา 14 ศาลอุทธรณ์ภาค 9 จึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเกี่ยวกับคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถของจำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาให้ยกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถของจำเลย จึงเป็นการไม่ชอบ และถือว่าปัญหาดังกล่าวไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 9 ที่โจทก์ฎีกาขอให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถของจำเลยจึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง, 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง 157/1 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 มาตรา 42, 67 และให้พักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถส่วนบุคคลของจำเลย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 57, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 8 เดือน ปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน และปรับ 10,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ให้คุมความประพฤติของจำเลยโดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี ตามเงื่อนไขที่พนักงานคุมประพฤติกำหนด กับให้จำเลยกระทำความผิดบริการสังคม หรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด 12 ชั่วโมง ห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกประเภท และยินยอมให้มีการตรวจร่างกายเพื่อตรวจสอบหาการใช้ยาเสพติดให้โทษทุกครั้งที่ไปรายงานตัวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถมี

กำหนด 6 เดือน นับแต่วันอ่านคำพิพากษา โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 มาตรา 42 วรรคหนึ่ง, 64 อีกกระทงหนึ่ง ฐานขับรถจักรยานยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท รวมปรับจำเลย 10,500 บาท ให้ยกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ นอกจากที่แก้ไข เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐานเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์มีกำหนด 6 เดือน โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยฐานขับรถจักรยานยนต์ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยไม่ได้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลย มีความผิดฐานขับรถจักรยานยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 มาตรา 42 วรรคหนึ่ง, 64 อีกกระทงหนึ่ง และให้ยกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ของจำเลย โจทก์ฎีกาขอให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เห็นว่า คำสั่งพักใช้ ใบอนุญาตขับรถตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 เป็นคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการ กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จึงเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอยู่ในอำนาจพิจารณา พิพากษาของศาลอุทธรณ์ซึ่งมีใช้ศาลอุทธรณ์ภาคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 5 และมาตรา 14 ศาลอุทธรณ์ภาค 9 จึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเกี่ยวกับ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ของจำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาให้ ยกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ของจำเลย จึงเป็นการไม่ชอบ และถือว่าปัญหาดังกล่าวไม่ได้ ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 9 ที่โจทก์ฎีกาขอให้พักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ของ จำเลยจึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง, 252 ประกอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ในส่วนให้ยกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ของจำเลย และให้ ยกฎีกาของโจทก์ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ประทีป อ้าววิจิตรกุล · ปกรณ์ วงศาโรจน์ · เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/806/2562>